

>> Drets, Pep Gómez, Pep Guardiola, Josep M. Fonalleras. Asseguts, Jaume Nadal, Modest Prats, Salvador García-Arbòs, al Cellar de can Roca, el 2009.

Pep Nadal m'ha recalcat amb més entusiasme i convicció que mai. En Modest et connectava amb la cultura, te'n feia coneixedor i responsable, la transmetia amb la idea de fer-la més ampla, més poderosa, més fèrtil, gràcies, justament, a l'expansió que ell provocava. Podia ser a través de la pasta, dels monuments, de les pintures, de les cites, dels poemes evocats, dels gelats o dels cafès. Anar al Sant'Eustachio, posem per cas, no era només tornar a l'origen dels *ris-tretti* autèntics, beguts a peu dret amb un got d'aigua al costat, sinó participar d'un ritu col·lectiu, d'una determinada manera d'entendre la civilització.

Recordo dos moments que, essent anècdotes de la meua relació personal amb ell, s'eleven també a la categoria que certifica la seva ascendència i el seu mestratge. Un, a Venècia, quan, en arribar a la piazza San Marco, em va fer tancar els ulls perquè contemplés de cop («és així, Fonalleda (*sic*), com s'ha de veure per primera vegada») el magnífic escenari. L'altre, a Roma, al Panteó, davant la tomba de Rafael, quan em va fer traduir «pobre de mi!» els versos de Pietro Bembo. No m'ensenyava basíliques sinó mirades. Maneres de mirar. Maneres de ser-hi. Maneres de perviure.

Josep Maria Fonalleras és escriptor.

Tertúlies de cafè

SALVADOR GARCIA-ARBÒS

L'Església va establir la litúrgia per fer més païdora la rutina. I Modest Prats hi va acomodar la seva vida.

L'última parròquia del reverend va ser la de Santa Susanna del Mercadal, amb tres misses diàries: la de nou, la missa d'una i la vespertina, a les vuit. Després de missa primera, cap a dos quarts de deu, arribava a la Llibreria 22 a recollir *El Punt* i el diari barceloní on fos que escrivís en Josep Maria Fonalleras: *La Vanguardia* o *El Periódico*. Esperava en Guillem Terribas per anar junts cap al Neptú, a fer el cafè i les primeres cigarretes del dia. En Modest, *Ducados*, i en Guillem, *Rex*.

L'important era el cafè. En Modest en solia fer dos i, gràcies al segon, pu-

java el nivell cafeter d'on se'l prenguéss. Sabia allçonar: tenia criteri, autoritat i un tarannà que intimidava. En Guillem beu tallats i té nas per a les tafaneries periodístiques. «Hauries de venir a fer el cafè amb en Modest; hi anem cada dia». I hi vaig anar.

Hi ha quatre circumstàncies centrals que van marcar la nostra relació i les nostres converses: l'Església catòlica, des de Damià Estela fins als nous bisbes de Girona i Roma i el Fòrum Joan Alsina; l'època daurada del Barça; la gastronomia; i Ryanair. I dos escenaris: Girona i Roma.

I és clar que parlàvem de política i de llengua, i de la Universitat, però ja hi entrava tothom. I em vaig estimar més escoltar en Pep Nadal, en Francesc Feliu, mossèn Alabau, en Jaume Curbet, en Manel Sarasa, en Xavier Corominas, en Fono, en Francesc Francisco i en Ponç Puigdevall, que també es van deixar caure pel Neptú.

En Modest, centre de la conversa, portava la batuta, presidia la tertúlia, donava la paraula i la treia

En Modest, centre de la conversa, portava la batuta, presidia la tertúlia, donava la paraula i la treia. Cada dia analitzava el diari i comentava els articles dels que hi solem escriure. Per això, encara avui penso què me'n diria en Modest, dels meus escrits.

Ryanair va trencar la rutina amb la connexió de Vilobí amb Ciampino. *Volare, Arrivederci Roma...* Com cantava en Carles Barba! Gràcies a la companyia *low-cost* ja no vam tenir cap impediment per anar Roma a jutjar el millor cafè del món: la infusió suau de Sant'Eustachio o l'acidesa de Tazza d'Oro? Acabava de néixer la *Confraria de Sant'Eustachio*, amb Modest Prats de consiliari. I així, des del 2004 fins al 2009, vam volar a Roma el mes d'abril, passat sant Jordi, la setmana de sant Marc, per complir el vot entre el Panteó, el Senat i la Sapienza. Per casualitat, el 2008 hi vam coincidir amb Joan Roca, que ens va convocar al Cellar de Can Roca, a un apoteòsic esmorzar canònic.

Vaig tornar-hi, encara, algun altre cop, al Cellar, amb el mossèn de Castelló d'Empúries, gràcies a en Pep Guardiola, que no va poder assistir a Girona a la presentació del llibre d'en Modest *Engrunes i retalls, Escrits de llengua i de cultura catalanes*, que es va fer a la Planeta. Va enviar un text que va llegir en Fono, en què deia que cercaria una data per ser amb el *reverendo* homenatjat i tocat per l'Alzheimer.

Un diumenge d'alguns d'aquells caps de setmana de seleccions, Pep Guardiola va enclaustrar-se al Mas de Torrent per estudiar l'Inter de Mourinho. La Cristina, la seva dona, tipa de vídeos, li va dir que què. I ell va trucar a en Fono. I en Fono a mi. I jo a en Pitu Roca. I en Pitu a en Joan. «Quants seureu? Veniu a les dues, i la Montse [la mare] ja us farà un arròs».

Els germans Roca, reconsagrats culés com són, s'ho van repensar: no podem jugar al Mini, hem de jugar al Camp Nou. I es van entaular amb en Pep, la Cristina i en Modest, i amb tots els altres que ens agrada recordar que hi vam ser, i n'ensenyem les fotos com el recordatori de la primera comunió.

Salvador Garcia-Arbòs és periodista.

Memorables sobretaula a Figueres

JOSEP VALLS

Durant els cursos 1960-1961 i 1961-1962, vaig tenir mossèn Modest Prats de professor de *Clásicos españoles* al Seminari de Girona. Originàriament i oficialment, l'assignatura era *Clásicos castellanos*, però ell s'havia «inventat» aquella nova denominació acadèmica, per fer-hi entrar Carner, Maragall, Verdguer, Sagarra i altres escriptors i poetes. No sé com s'ho va manegar, però el cert és que l'assignatura s'amplià, per dir-ho així, i vam poder fer atenció a autors nostrats que n'estaven fins aleshores bandejats.

Quasi divuit anys després, vaig començar a tenir nou contacte, llavors ja molt sovintejat, amb mossèn Modest. Fou de resultes que un servidor li hagués presentat Josep Pla, després d'un intent -que va acabar força malament- de fer trobar l'escriptor de Llofriu amb el canonge Damià Estela, rector meu que havia estat durant l'època seminarista.

La primera trobada va ser al restaurant del Motel de Figueres. Havent dinat vam anar el senyor Pla, mossèn Modest i un servidor cap al mas de Llofriu, on continuà aquella conversa genial, en la qual els dos protagonistes parlaven de pobles i poblets d'Itàlia com si parles-

GUILLLEM TERRIBIAS

Josep Pla i Modest Prats parlaven de pobles d'Itàlia com si parlessin de Palafrugell

>> Modest Prats i Josep M. Fonalleras al Motel Empordà, sopar del Niu, el 2007.